

EL DÉU SEMPER MAIOR

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Els cristians hem estat marcats en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, la Trinitat divina. És l'afirmació fonamental del credo de la nostra fe. Déu, per a nosaltres, no és pas un misteri que depassi la nostra comprensió, sinó un Pare que ha volgut revelar-nos l'essència divina del seu amor entranyable.

Un any més hem experimentat el goig de contemplar Crist obedient fins a la mort i ressuscitat pel Pare i hem acollit el do del seu Esperit Sant com a hoste de la nostra ànima.

La humanitat contemplem la nostra història amb una visió teològica: ¿no és així com Miquel Àngel pintà el gran fresc de la creació posant Déu al centre i mirant l'home que ha creat com un amic mira el seu amic en plena relació i gairebé donant-se les mans? També el Déu vivent, a qui pregunten els salmistes, els mestres de la nostra pregària, és un Déu pròxim i amic, que ens parla, ajuda i estima. És, certament, el Déu Altíssim i el *semper maior*, però sentit i contemplat com el més pròxim a tota persona.

Si Déu ens ha creat a la seva imatge, per parlar-nos i per dir-nos com ens estima, també nosaltres podem parlar i estimar a Déu. ¿Un Déu massa antropomòrfic per a la nostra pregària? Sí, certament, però davant el qual també ens inclinem i adorem. Comunió divino-humana encara en la dissimilitud per antonomàsia. Inescrutable i llunyà? No, Jesús ha revelat Déu com el nostre Pare, el qual en Ell, en Jesús, Déu ha volgut fer seva la naturalesa humana.

«Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món» són les darreres paraules de Jesús en l'evangeli de Mateu. I acabo amb les que avui hem escoltat de sant Pau: «Hem rebut un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: "Abbà, Pare!"». Si Déu és amor la nostra existència vol viure en l'amor. I l'amor rivalitza en l'estima mútua: així ens estimem Déu i nosaltres.